

ARBETARMAKT

Svensk sektion av F5I – Förbundet för Femte Internationalen

Arbetarmakts nyhetsbrev Nummer 202 (12/05) - 050619

arbetarmakt.com

Innehåll

- EU-konstitutionen i kris
- Antoni Negri för EU-konstitutionen
- Lögner mot dansk Iraksolidaritet
- Vänsterpartiet och danska SF
- Iraksolidaritet i praktiken
- Solidaritetskonferens förbereds
- AFA:s politik är otillräcklig i kampen mot fascismen
- Nyhetsbrev om ockupationen

EU-konstitutionen i kris

De franska väljarna röstade den 28 maj klart och tydligt nej till förslaget till en konstitution för Europeiska Unionen. Holländarna följde efter med ett andra nej under en enda vecka. Därefter sköt en lättad Tony Blair upp den brittiska olkomröstningen på obestämd tid.

Processen att bygga en europeisk superstat har därmed drabbats av ett kännbart bakslag. Det är därför som Chirac och Schröder är så bekymrade. Deras planer på att bygga en imperialistisk makt som kan tävla med USA ligger nu i spillror. Men nederlaget för Europas kapitalister är en seger för Europas arbetare. Speciellt i Frankrike var det en seger för en masskampanj som leddes av vänstern och som stöddes av en omfattande mobilisering inom arbetarklassen.

Över 56 procent röstade nej i Frankrike. Valdeltagandet var stort - över 70 procent.

Försvarsministern Michèle Alliot-Marie sade att resultatet var "ett nederlag för Europa och ett nederlag för Frankrike". Dominique Strauss-Kahn från socialistpartiet menade att det var "ett allvarligt nederlag och dåliga nyheter för Europa".

Även om 15 procent av nej-rösterna sannolikt bestod av anhängare till Jean Marie Le Pens rasistiska Front Nationale är alla seriösa bedömare eniga om att hans vildsinta chauvinism var marginell i kampanjen. Medan de flesta direktörer röstade ja, röstade 81 procent av arbetarna, 60 procent av tjänstemännen och 79 procent av de arbetslösa nej. Bland väljare mellan 18 och 34 år röstade 59 procent nej. Ja-rösten var bara i majoritet bland dem som är över 65 år. Det var också till övervägande del en vänsterröst. Medlemmar och anhängare till franska kommunistpartiet (PCF) och Ligue Communiste Revolutionnaire (LCR), som initierade och ledde kampanjen "Vänsterns nej", röstade nej till konstitutionen. Men 59 procent av socialistpartiets anhängare och 64 procent av de grönas anhängare röstade också nej, trots att deras ledare bedrev hårda kampanjer för en ja-röst.

Tack vare de många lokala kommittéerna för "Vänsterns nej", kom konstitutionens nyliberala, imperialistiska och odemokratiska karaktär i förgrunden och undergrävde ställningen för den

gaullistiska center-högern och den reformistiska center-vänstern.

Kampanjen vann därför att dess budskap angick arbetarna. Deras erfarenheter av nyliberalismen i händerna på både Chirac och högern och Jospin och "socialisterna" fick dem att inse farorna med konstitutionen. Vänsterns budskap segrade eftersom kampanjen nådde ut till kärnan i varje arbetarområde. Stora offentliga möten i storstäder och småstäder och även i byar fick tusentals att engagera sig mot konstitutionen. Mötena var långt ifrån chauvinistiska eller antieuropeiska. Invandrare och "papperslösa" (sans papiers), de som saknade röströst i folkomröstningen därför att de saknar "papper", var framträdande vid många möten.

Talare ur publiken betonade gång på gång: "vi gör detta inte bara för Frankrike utan för alla arbetande människor i Europa". Internationell solidaritet och antirasism var betydande inslag i nej-kampanjen. Givetvis kom den traditionella, reformistiska "republikanska patriotismen", en illa dold nationalism, till tals genom PCF:s del av kampanjen. Jacques Nikonoff, tidigare partiledare och nu ordförande i Attac-France, skrev i Le Monde att konstitutionens avsikt var att "strypa den fransk-tyska dynamiken". Den dynamik som Nikonoff hänvisar till har som mål att skapa ett Europa mot Förenta Staterna! Men i allmänhet dränktes den här typen av chauvinism i kampanjens internationalistiska budskap.

President Chirac svarade på nederlaget genom att avskeda premiärminister Jean-Pierre Raffarin. Han utsåg en annan av sina närmaste medarbetare, Dominique de Villepin, till att fortsätta med den nyliberala politik av privatiseringar och nedskärningar som Raffarin bedrivit. Detta drag hindrade också Chiracs rival Nicholas Sarkozy från att dra nytta av den politiska krisen.

I en parallell kupp uteslöt François Hollande, som ledde ja-kampanjen för socialistpartiet, Laurent Fabius som förespråkare ett nej inifrån ledningen för socialistpartiet. Detta kan leda till förvecklingar i partiet och att många nej-aktivister lämnar partiet.

Medan de besegrade bråkar inbördes, står den franska vänstern och arbetarklassen inför uppgiften att använda segern för att gå vidare i kampen för att besegra den nyliberala offensiven en gång för alla.

Förra hösten undertecknades, efter ett initiativ från LCR och PCF, en appell av 200 framträdande politiker, fackliga ledare och intellektuella för att lansera "kollektiv" för "Vänsterns nej". Hundratals, ibland tusentals kom till de många möten som hölls av dessa kollektiv. Diskussionerna rörde sig inte bara om konstitutionen utan också om att bygga ett enat motstånd mot Raffarins och Chiracs pågående angrepp. Talarna krävde "ett annat Europa".

LCR har nu föreslagit att de minst tusen lokala kollektiven måste fortsätta att träffas, ta sig an nya uppgifter och hålla en nationell konferens. I sitt uttalande efter den 28 maj säger LCR: "I Frankrike öppnar segern för 'Nej' nya möjligheter inom vänstern att bygga en radikal antikapitalistisk kraft." En sådan kraft behövs verkligen, eftersom Chirac och De Villepin så snart de samlat sig kommer att angripa igen. Det är därför som uppmaningen till demonstrationer i Paris, i Bryssel och i städer runtom i Frankrike, som utfärdats av De tvåhundra appell, måste föras vidare. Men kampen får inte stanna där.

Kollektiven får inte bara ägna sig åt att prata med målet att skapa ett nytt reformistiskt parti eller en valkoalition. De får inte bli grundvalen för en ny folkfront, vilket PCF:s ledare liknat nej-kampanjen vid. Folkfronten (Front Populaire) var en allians mellan kapitalisterna och arbetarpartierna som ledde till katastrof för de franska arbetarna under 1930-talet.

Faran är att sommaruppehållet kommer att förslösa den kraft som kommer ur segern i folkomröstningen, och att PCF och även LCR kommer att ägna sig åt politiska kombinationer med inriktning enbart på val, vilket de gjort så många gånger förr.

Istället måste kollektiven så snabbt som möjligt omvandla sig till aktionsråd mot nyliberala angrepp. Att besegra planen för att släppa in privata företag i det statliga järnvägssystemet är en omedelbar uppgift. De franska järnvägsarbetarna, den franska arbetarrörelsens fronttrupper, kan gå i

spetsen.

Sedan 2003 har Frankrike upplevt endagars generalstrejker mot pensionsreformer, en rad strejker av arbetare på teatrar, teve m.m., kampen mot privatisering av det statliga elbolaget EDF och en massrörelse mot "reformer" av socialförsäkringarna. Gymnasisterna kämpade modigt under flera månader mot ett reaktionärt förslag till "utbildningsreform". En rad strejker bröt också ut i den privata sektorn och mot fabriksnedläggningar.

Denna kamp har skakat och skrämt de franska kapitalisterna. I januari 2004 organiserade fackföreningsledarna, under tryck från gräsrotterna efter mer än ett årtionde av eftersläpning med lönerna, en massiv demonstration för att kräva lönehöjningar. Införandet av euron hade dolt en betydande ökning av levandekostnaderna och förde miljoner arbetare närmare fattigdomsstrecket. Samtidigt gjorde franska multinationella bolag, som Total, rekordvinster.

Den fackliga byråkratin och ledarna för socialistpartiet och PCF var rädda för att en stigande våg av kamp, om den sammanföll med kampanjen inför folkomröstningen, skulle gå långt utöver de säkra och snäva kanaler för protester som de försökt etablera. Efter en framgångsrik demonstration i mars 2004 slog fackledarna därför till bromsen. De var rädda för verklig klasskamp, som skulle kunna gå vidare och utmana de franska och även de europeiska kapitalisternas makt. Bromsen måste bort. Arbetare, politiska aktivister, ungdomar, invandrare och antikapitalister måste översvämma kollektivens möten och kräva handling nu, för att krossa Chiracs och de Villepins angrepp och störta deras regering.

Samtidigt måste de börja bygga ett revolutionärt politiskt alternativ, ett nytt revolutionärt parti som på sin fana skriver: en annan regering är möjlig - en arbetaregering, ett annat Frankrike och ett annat Europa är möjligt - Europas Förenade Socialistiska Stater.

Antoni Negri för EU-konstitutionen

Toni Negri blev för några år sedan något av en hjälte inom rörelsen mot kapitalets globalisering i samband med publiceringen av boken Imperiet (2001), skriven tillsammans med Michael Hardt.

I dagstidningen Libération förespråkade Negri i maj en ja-röst i den franska folkomröstningen. Han anslöt sig i artikeln till den riktning inom den europeiska arbetarrörelsen och intelligentsian som hävdar att EU måste byggas som en (borgerlig, socialliberal) motvikt till USA. Utifrån analysen i Imperiet hävdade han att konstitutionen representerar en "övergång" till en övernationell stat, vilket skulle leda till nationalstatens upphörande. Negri motiverar sitt ställningstagande med att han är en "realistisk revolutionär".

Toni Negri representerar, med andra ord, de grova illusioner om EU som finns inom delar av vänstern och arbetarrörelsen. Den som tror att lösningen för arbetarklassen ligger i att ansluta sig till det europeiska, eller snarare fransktyska, imperiebygget är ute på farliga vägar. Inte heller finns någon räddning i det grova överskattande av det franska nej som finns inom andra delar av vänstern. Ett nej till konstitutionen kan bara vara ett första steg i en stegrad kamp mot privatiseringar, nedskärningar och nyliberalism.

Lögner mot dansk Iraksolidaritet

Den borgerliga regeringen i Danmark har med liv och lust anslutit sig till det 'krig mot terrorismen' som förs av regimen i Washington. Inte helt oväntat har därför den danska solidaritetsrörelsen med motståndet i Irak angripits av regeringen och säkerhetspolisen säger sig övervaka dess verksamhet. Vi återger nedan ett uttalande från Irakkommittén i Malmö och ställer oss därmed bakom den solidaritet med den danska rörelsen som formuleras.

PRESSMEDDELANDE från Irakkommittén i Malmö

Danska nyhetsmedia gör gällande att någonting som de kallar Saddam-anhängare är aktiva i

Danmark, och utpekar särskilt Komiteen for et Frit Irak, eftersom denna på sin hemsida - www.fritirak.dk - ger utrymme åt uttalanden av bland andra Izzat Al-Douri, tf ordförande för det irakiska Baath-partiet.

Både den danska säkerhetspolisens operative chef och en s k mellanösternforskare uttalar sig i media och anser att Komiteen tangerar gränserna för det lagliga.

"Det är i så fall en mycket märklig lag", säger Anders Püschel, ordförande i Irakkommittén i Malmö. I Malmö har man sedan länge samarbetat med sin danska systerorganisation. "Om komittéens arbete är olagligt, skulle omvärldens solidaritet med den danska motståndsrörelsen under den tyska ockupationen på 1940-talet också ha varit olaglig. Den danska regeringen påstår att man genom att delta i ockupationen av Irak bidrar till en demokratisk utveckling i landet. Samtidigt inskränker Danmark de medborgerliga fri- och rättigheterna för de som kritiserar den danska regeringens politik i Irak-frågan. Det går inte ihop."

"Komiteen for et Frit Irak arbetar hårt för att informera det danska folket om ockupationens verkliga karaktär", säger Åsa Henriksson, styrelseledamot i Irakkommittén. "Då är det helt naturligt att man också sprider de uttalanden som görs av olika delar av motståndet i Irak."

Har Irakkommittén i Malmö samma inställning?

"Ja, självklart", svarar både Anders Püschel och Åsa Henriksson, som fortsätter: "Vi tar inte ställning varesig för eller mot olika grupper som bedriver motståndskamp i Irak. Vi stödjer motståndet, punkt."

Även om de är terrorister?

"Vad är terrorism?" undrar Åsa Henriksson. "Irakier som bedriver väpnad kamp mot ockupationen av sitt land kallas terrorister för att de är mot den politik som Bush-regimen vill genomföra i Irak, medan ockupationsmaktens soldater, även danskar, som bevisligen har torterat, våldtagit och kallblodigt mördat irakiska män, kvinnor och barn kallas frihetskämpar för att de är Bush-regimens lydiga redskap. Självklart är det ingen som stödjer terrorhandlingar mot oskyldiga civila irakier, men vi anser inte att det är omvärldens uppgift att dra upp de nödvändiga gränserna för vad irakierna kan göra i sin befrielsekamp. De gränserna kan bara irakierna själva dra."

"Vi är upprörda över den hets som vår danska systerorganisation utsätts för", säger Anders Püschel. "Och nu kanske vår egen organisation, och andra i Sverige som har samma målsättning, kan komma att bli utsatta för detsamma."

Är ni rädda för det?

"Vår uppfattning om ockupationen av Irak delas av ett stort antal svenskar, även en del välkända sådana", svarar Anders Püschel. "Det ger en viss säkerhet. Om den svenska regeringen försöker förbjuda oss, måste man sätta även tidningsredaktörer, riksdagsledamöter och populära författare på de anklagades bänk. Det vill man nog undvika.." "Vi kommer aldrig att acceptera att solidaritet med ett förtryckt folk kriminaliseras", avslutar Åsa Henriksson.

Vänsterpartiet och danska SF

Det räcker dock inte med att den borgerliga regeringen i Danmark angriper solidaritetsrörelsen med motståndet i Irak. Även Socialistisk Folkeparti (SF), Vänsterpartiets motsvarighet, stämmer tillsammans med socialdemokratin in i hetskören.

Komiteen for et Frit Irak har på sin hemsida lagt ut ett tal av Izzat Al-Douri, ledare för baathpartiet. Flera politiker har av den orsaken uppmanat myndigheterna att undersöka om kommittén kan anses vara laglig. Bland dem befinner sig tyvärr också Anne Baastrup, "retsordfører" i SF. Den 6 juni sade hon i danska TV2: "vi vil ikke ha den type af opfordringer, og jeg synes at justisministeren ska få riksadvokaten til at gå i gang med at undersøge: er det her overhoved lovligt?"

Den norska Komiteen for et fritt Irak riktar sig i ett öppet brev till Sosialistisk Venstre i Norge och ställer frågan: "Vil SV fordømme danske SFs støtte til politisk kvelning av motstandskampen?"

SV har vid sitt senaste landsmöte både erkänt och säger sig stödja irakiernas rätt att göra motstånd mot okkupationen. Den norska kommittén skriver bland annat:

"Dette er verken unaturlig eller noe å undre seg over, at danske høyrepolitikere som har støttet krigen mot Irak også angriper danske krigsmotstandere. Også her i Norge har vi sett hvordan blant annet Carl I. Hagen og Unge Høyre har forsøkt å knytte terrorstempelet til den norske komiteen. Vi er overbevist om at liknende utspill ikke vil komme fra SVs ledelse eller partirepresentanter."

I första hand är det irakierna själva som drabbas av repression men den norska kommittén pekar också på att detta har drabbat och kan komma att drabba solidaritetsrörelser i Europa:

"Fengslingen av to representanter for 'Iraq Libero' i Italia våren 2004 er et annet eksempel på hvordan dette i stadig økende grad rammer europeere. Under frigjøringskrigen i Vietnam ble det samlet inn penger også i Norge. I dag blir de som gjør det erklært som 'terrorister'. På samme måte som med illegalliseringen av Spaniahjelpen før andre verdenskrig ser vi en drastisk innskjerping av demokratiske rettigheter. Dette er ikke noe som bare rammer 'de andre', flyktninger, motstandsfolk. Det rammer også nordmenn. Skillelinjene blir tydeligere, enten er du 'med oss' eller 'mot oss'. Danske SF har i denne saken valgt å gå med Fogh-Rasmussen, Blair, Berlusconi og Bush."

Komiteen for et Fritt Irak i Norge hoppas att SV "vil benytte anledningen til offentlig å markere ovenfor Socialistisk Folkeparti at en slik terrorstempling er fullstendig uakseptabelt. Dette er fordi vi har sett at SV også tidligere har spilt en viktig rolle i kampen mot overvåkning, kriminalisering og terrormetoder mot politiske ytringer. SFs utspill om ulovlighetskontroll er fullstendig uakseptabelt."

Hur ställer sig Vänsterpartiet till det danska systerpartiets ställningstagande? Om partiet ska ha någon som helst trovärdighet i frågan om Irak, bör det komma en kraftig markering mot danska SF.

Iraksolidaritet i praktiken

Den som bor i Stockholm och som vill bidra till att bekämpa den imperialistiska ockupationen av Irak och visa solidaritet med motståndskampen bör ansluta sig till IrakSolidaritet, en lokal kommitté som arbetar för dessa två mål. På postgiro 40 96 92-1 kan medlemsavgifter och gåvor inbetalas. Sätt ut namn och adress, och gärna telefonnummer och e-postadress.

IrakSolidaritet driver även en insamling till offren för anfallet mot staden Falluja 2004. USA:s massförstörelse har hårt drabbat staden Falluja. En stor del av befolkningen flydde undan USA:s bombningar i november-december 2004 och blev flyktingar i sitt eget land. Nästan 70 procent av staden ödelades.

Allt motstånd mot ockupationen skulle krossas genom "kollektiv bestraffning" av civilbefolkningen. Det finns många bombade och ödelagda städer i Irak. Det finns många Falluja, men pressen tiger. Falluja är en symbol och ett exempel.

IrakSolidaritets Fallujainsamling går oavkortad till Studiecentret för mänskliga rättigheter och demokrati i Falluja. Studiecentret företräder många fackliga, religiösa och andra organisationer inför FN:s Kommission för mänskliga rättigheter och kanaliserar hjälp till den hårt drabbade Fallujabefolkningen.

Inom kort ger IrakSolidaritet ut en broschyr med dokument och intervjuer från Falluja.

Stöd Fallujainsamlingen! Sänd bidrag till pg 11673-1.

Solidaritetskonferens förbereds

Italienska Campo Antiimperialista har sänt ut en rapport om ett förberedande möte i Florens den 4

juni inför en konferens med grupper som solidariserar sig med motståndskampen i Irak. Delegater från ett dussin länder diskuterade både den allmänna politiska kontexten och den kommande konferensens profil.

Mötet konstaterade att det fortsatta motståndet efter valfarsen den 30 januari, misslyckandet för USA:s försök att stabilisera ockupationen, den stora samstämmigheten bland de krafter som motsätter sig ockupationen - allt bekräftar den centrala roll som det iraksiak folkets kamp spelar och nödvändigheten att öka stödet runtom i världen. Betydande delar av rörelsen mot kriget erkänner det legitima i motståndet medan de som är medvetna om kampens historiska betydelse ger sitt fulla och öppna stöd. Solidaritetsrörelsen är inte desto mindre fortfarande otillräcklig.

Konferensen i oktober bör ge fart åt rörelsen, bidra till att driva den framåt och samordna aktiviteterna till stöd för det irakiska motståndet i internationell skala - med början i Europa. Deltagande av representanter för de viktigaste krafter som motsätter sig ockupationen och som utformar motståndet kommer inte bara att hjälpa till att fördjupa förståelsen av den nuvarande situationen, utan kan också erbjuda en plattform som bidrar till enandet i en politisk front av de krafter som kämpar för befrielsen av Irak.

Rapporten avslutas med följande uppmaningar:

- Stöd och erkänn det irakiska motståndet!
- Frige alla politiska fångar, dra tillbaka alla utländska trupper, skadestånd för sanktionerna och plundringen!
- Låt oss kämpa mot USA:s och Israels hegemoni i hela Mellanöstern och för det irakiska motståndets och den palestinska intifadans seger!
- För in motståndets röst i antikrigsrörelsen och rörelsen mot kapitalets globalisering!

AFA:s politik är otillräcklig i kampen mot fascismen

Måndagen 6 juni gjorde de olika nazistsektorna gemensam sak och enades i vad de kallade för "Folkets marsch" i Stockholm. Det som på kampanjens hemsida liksom de olika nazistiska hemsidorna basunerades ut som en tvärpolitisk bred manifestation för nationalism var så klart så långt ifrån en folklig manifestation man kan tänka sig. Arrangerade gjorde Svenska Motståndsrörelsen, deras ungdomsförbund Nationell Ungdom, Blood and Honour, Info 14, Nationalsocialistisk Front och Nordiska Riksförbundet, alla utomparlamentariska ökända nazistiska grupperingar. Tillsammans lyckades de mobilisera 650 rasister som tillsammans demonstrerade i Stockholm.

Att nazisterna kunde genomföra denna demonstration utan att bli konfronterade av antifascistiska krafter är allvarligt. Det vittnar om den antifascistiska rörelsens svårigheter i dagsläget. Den yttersta skulden ligger tungt på arbetarrörelsens partier och dess ledning. Göran Persson och ett antal andra socialdemokrater verkade inte särskilt bekymrade. Många ledande SAP-politiker sysslade istället med att i tidningar som DN ge uttryck för sina nationalistiska böjelser. Vänsterpartiet lyckades enbart arrangera en mindre protest långt ifrån nazisternas marsch i Stockholm som få dök upp på. I grund och botten spelar det ingen roll att Vänsterpartiet i förhållande till andra mindre vänsterorganisationer har mer resurser till sitt förfogande, det är den totala avsaknaden av militant antifascistisk politik som sätter ramarna för vad partiet i dagsläget kan uppnå.

Det stora antifascistiska svaret blev istället liksom förra året anarkistiska Antifascistisk Aktions demonstration som samlades på Sergels Torg klockan 12. Utöver detta arrangerades också en mindre antirasistisk manifestation på Mynttorget en timme tidigare där arrangörerna var Rättvisepartiet Socialisterna, Somaliska Riksförbundet och ett antal olika iranska organisationer. Denna samlade omkring ett hundratal personer.

AFA:s demonstration samlade upp emot 1000 personer. Marschrutten ledde till Mariatorget efter att demonstrationen gjort ett mindre uppehåll vid Mynttorget. Det positiva var att så många unga

människor deltog. En väl genomförd mobiliseringskampanj med klistermärken som ingen någorlunda frekvent användare av kollektivtrafiken kunnat missa betydde att fler än förra året slöt upp. Stämningen var radikal och bland ungdomen i vänstern finns onekligen en vilja att sätta nazisterna på plats. De allra flesta som deltog stämde dåligt in på den bild av demonstranterna som förmedlats i flera borgerliga tidningar i efterspelet. AFA:s aktivister förtjänar alltså beröm för en bra mobilisering.

Men vi har också anledning att kritisera AFA för demonstrationens påtagliga brister. För det första kan man ifrågasätta varför AFA väljer att genomföra en mer eller mindre helt intern demonstration som inte fokuserar på att konfrontera nazisterna. AFA hade förvisso annonserat om sin manifestation långt innan nazisterna utlyste sin demonstration, men att i efterhand inte ens kunna se till att slänga in en paroll mot nazistmarschen vittnar om en märklig inställning. Trots allt var det inte helt oväntat att nazisterna - som flera år i rad arrangerat aktiviteter i Stockholm på nationaldagen - skulle visa sina fula trynen. AFA kunde försökt dra igång ett samarbete med andra organisationer med målet att störa eller stoppa nazisternas demonstration.

Nu blev inriktningen en annan. Och många frågade sig säkert vad som menades med en av huvudparollerna, "Avskaffa nationalstaten". Den ackompanjerades av bl.a. ett slagord som löd "Vi vill se Sverige falla - Jalla - Jalla - Allt åt alla!"

Revolutionära socialister som vill bekämpa kapitalismen måste så klart ta ställning mot kapitalisternas statsapparat. Denna statsapparat är borgerlig till sin karaktär i den mening att den är ett verktyg och ett vapen för borgarklassen mot arbetarklassen och de förtryckta. AFA skriver också, om än vagt formulerat, i sitt flygblad:

"Nationalstatens ... funktion är att bevara det rådande maktförhållandet. Oavsett vilka som vinner riksdagsvalet, kommer överklassen fortfarande att vara innehavare av den riktiga, ekonomiska makten."

Så långt kan vi hålla med även om vi inte delar anarkisternas terminologi. Vi föredrar att nämna saker vid dess rätta namn. "Nationalstaten" som begrepp är ett borgerligt neutralt och klasslöst begrepp. En revolutionär strategi kan dock inte begränsa sig till att vara för avskaffandet av den borgerliga staten, en sådan måste handla om att också kämpa för att arbetarklassen tar makten från kapitalisterna - för vilket ändamål upprättandet av en revolutionär arbetarstat är en nödvändighet. Detta resonemang kan låta som väl abstrakt i dag och kan kanske uppfattas som en "typiskt korrekt marxistisk kritik av anarkismen". AFA:s paroll blir dock fullständigt oförståelig då den inte kopplas till kampen för ett konkret socialistiskt alternativ eller resonemang. Den löper också risken att ges en mer reaktionär innebörd i den mening att parollen dragen till sin spets betyder att den kamp som palestinier, irakier, tjetjener eller kurder för - där målet är att uppnå nationell självständighet (i kamp mot imperialismen och mot nationellt förtryck) och därmed någon form av "nationalstat" - förringas. Helt klart verkar parollen exkluderande i detta avseende, vilket AFA dock inte verkar bekymra sig över.

Ingen av AFA:s paroller kopplade heller frågan om kampen mot fascism/nazism till frågan om klassförtrycket - mot den borgerliga politik som slår mot arbetare, invandrare, kvinnor och ungdomar. En sådan profil skulle sända ut ett mer begripligt budskap till arbetare och invandrare i Stockholms förorter - som utgör den främsta måltavlan för socialdemokratins borgerliga och rasistiska politik. En plattform med en kombination av antifascistiska/antirasistiska krav och paroller kring sociala krav skulle därtill också på ett offensivt sätt kunna användas i kampen för att sätta press på och avslöja de reformistiska ledare inom arbetarrörelsen som säger sig representera arbetare men oftast inte rör ett finger vare sig för att sätta stopp för detta systems konsekvenser eller rasistiska fördomar.

I den meningen var den mindre manifestationen på Mynttorget med RS i spetsen politiskt sett bättre. Här fanns en paroll som kopplade frågan om antirasism till behovet av att bekämpa arbetslösheten och att kämpa för en upprustning av förorterna. Man anknöt också till frågan om att

kämpa för flyktingars rätt att få stanna i Sverige, en fråga som varit viktig på senare tid. Men även denna protest hade sina brister, t.ex. fanns liksom i AFA:s demonstration ingen klar huvudparoll riktad mot nazistdemonstrationen. RS egna talare manade förvisso öppet till att stoppa nazistdemonstrationen. Detta var positivt men varför undersökte man då inte möjligheten till en större aktivitet med detta ändamål genom att öppet uppmana andra organisationer att delta i en störningsprotest eller något annat mer konfronterande alternativ?

Den inbjudan som RS skickade till NMR och andra grupper innehöll inget alternativ till AFA i denna mening. Förvisso försökte RS innan aktiviteterna på nationaldagen etablera kontakt med AFA för att få information om deras demonstration. Detta rörde dock så vitt vi vet inget förslag om gemensam störningsaktion mot nazistmarschen eller dylikt. AFA:s demonstration var den enda kraft som kunnat utmana nazisterna på nationaldagen, i den meningen hade det varit viktigt att uppmana AFA att göra gemensam sak med andra organisationer riktad just mot nazistdemonstrationen. Svaret från AFA, som RS publicerat delar av i senaste numret av Offensiv, visar hur som helst på ett osedvanligt sekteristiskt auktoritärt utspel från AFA-demonstrationens ledning där man skrev att bl.a. tidningsförsäljning skulle förbjudas. Detta verkar hur som helst inte ha efterlevts i praktiken.

Det är just med socialistiska och internationalistiska argument kombinerat med militant kamp som nationalismen kan bekämpas. Genom att pedagogiskt förklara varför kampen mot rasism och fascism måste kopplas till konkreta mobiliserande dagskrav, krav som i sin tur i förlängningen måste kopplas till mer avancerade krav som riktar sig mot den kapitalistiska ordningen och dess "nationalstat", kan man samtidigt som man mobiliserar och bygger en militant rörelse på sikt utmana nationalismen i mycket större skala. Nationalismen och den borgerliga staten kan inte avskaffas utan att kapitalismen avskaffas och grunden läggs för ett globalt socialistiskt samhälle. Ett sådant långsiktigt tänkande står på inget sätt i motsättning till dagens uppgifter men står i bjärt kontrast till AFA:s perspektivlösa inriktning och på sin höjd fraseradikala framtoning.

Slutligen vill REVOLUTION slå fast att vi inte har några principiella problem med att bränna den svenska imperialistflaggan, något som vissa debattörer på www.socialism.nu retat upp sig på. Problemet är att sådana handlingar måste förklaras med mer än oklara paroller eller fraseradikala slagord. Att bränna svenska flaggan borde t.ex. kopplas till kampen mot den svenska imperialismen för att ge symbolhandlingen en konkret innebörd.

Slutligen: AFA har visat att organisationen fortfarande är en kraft som kan mobilisera och arrangera relativt stora antifascistiska demonstrationer. Revolutionära socialister bör därför förhålla sig till och delta i demonstrationer och aktioner mot fascism sida vid sida med AFA:s aktivister. Men seriösa antifascister måste öppet sätta fingret på AFA:s begränsningar och samtidigt kämpa för ett revolutionärt socialistiskt alternativ i kampen mot det fascistiska avskummet.

Nyhetsbrev om ockupationen

Ett sätt att hålla sig informerad om motståndet mot ockupationen av Irak är att prenumerera på det brittiska nyhetsbrevet Iraq Occupation Focus - Newsletter. Beställ gratis på <http://www.iraqoccupationfocus.org.uk>.